

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ МУЗИЧНИХ ПРОГРАМ В СИСТЕМІ ЗВУКОЗАПИСУ

Кочержук Денис Васильович

ORCID ID: 0000-0002-9280-7973

доцент кафедри музичного мистецтва Навчально-наукового
інституту театрального та музичного мистецтва
ПЗВО «Київський міжнародний університет», м. Київ, Україна

Сучасне естрадне мистецтво України розпочало фазу використання звукозапису музичного матеріалу ще на початку 60-х рр. ХХ ст., зокрема українська музика тоді вже активно застосовувала новітні технологічні та програмні досягнення у галузі аудіовізуальних експериментальних наук. Це пов'язано з мультимедійним обладнанням вокальних студій, студії звукозапису, концертного майданчику та репетиційних баз, де артисти-вокалісти щільно торкаються нових форм фонографії та застосовують музикознавчі формоутворюючі процеси у своєму творчому надбанні. Новітні способи та засоби роботи з мультимедійним матеріалом значно розширюють можливості вокального виконавства. Обробка звуку за допомогою комп'ютера видозмінює творчий процес та його результати. З'являється музика, принципово неможлива без використання комп'ютерних мультимедійних технологій.

Музична культура у 60-х роках ХХ ст. почала інтенсивно розвиватися у галузі популярної пісні та мас-медіа, почали з'являтися нові ім'я на теренах мистецтва, формуватися великі та експресивні творчі колективи та групи. Паралельно із цим, настав й час розвитку студій звукозапису, процесів студійного звукозапису та впровадженням та розробкою специфіки комп'ютерних музичних програм і технологій. Згодом, у 80-90-х рр. ХХ ст. програми та технології, котрі використовуються у музичній галузі – стали тотожними, але комп'ютерні музичні технології, відокремлено, від комп'ютерних музичних програм – мають більший спектр використання та застосування функцій в обладнанні, а також – його технічних особливостей.

Музичний світ ХХІ ст. повен новітніх музикознавчих розробок, що пов'язані з використанням комп'ютерних музичних програм в галузях музичного мистецтва та звукорежисури. Зокрема, такий термін як «звукозапис» був нововведенням наприкінці ХХ – початку ХХІ ст. Термін «звукозапис» використовують, в сучасному світі, здебільшого музичні слухачі, звукорежисери, вокалісти, композитори та науковці, які плідно співпрацюють з даним напрямом, або частково торкаються прагматичних концепцій аудіовізуального мистецтва.

Процеси музичного звукозапису у роботі артиста-вокаліста вивчалися з вузькоспеціалізованих технічних позицій, цим проблемам приділили увагу такі вчені, як А. Вейнцфельд [2], І. Гайденко [3], Б. Меерзон [6] та ін. Виключно, праці зазначених науковців, розкрили поєднану специфіку щодо злагодженої роботи між звукорежисером та артистом-вокалістом у студійному приміщенні, та спромоглися детально проаналізувати та поєднати роботу комп'ютерних музичних програм на прикладах злагодженої роботи між технікою та людською діяльністю.

Звукозапис належить до рядів нововведення у музичній культурі, а отже коли естрадне мистецтво розпочало серйозний корок у формуванні розвитку музикознавчої бази, почали з'являтися з'явилися спеціальні студійні приміщення та корпорації, що отримали назву як «студія звукозапису».

Студія звукозапису – це спеціально збудоване технологічне приміщення, створене для накопичення музичного матеріалу (голосу, звуку, фонографічних елементів в музичних інструментах) і обробки шумових елементів із застосуванням технологічних компонентів. Термін «студія звукозапису» не єдиний у аудіовізуальному просторі, тому що в нього існує ще одна назва як «аудіостудія» [6]. Даний спрощений спосіб вживання цього терміну належить музичній редакції «A. S. Workshop» [6]. Акцентуючи увагу на тому, що кожен артист-вокаліст та звукорежисер повинен вміти розпізнати та ідентифікувати предмет як «студія звукозапису», а також – яким чином студійне приміщення може впливає на формування і розвиток сучасного репертуару молодого виконавця.

Термін «студійний звукозапис» та його пояснення турбувало багатьох музичних критиків, аналітиків музичної культури, та, особливо, музикознавців, що вивчали та аналізували багато наукових матеріалів європейських видань у галузях звукорежисури та комп'ютерної інженерії. Серед вітчизняних українських митців, значну увагу звукозапису, було приділено В. Дьяченком [4], Є. Кущем [5], К. Фадеевою [7]. Всі вони дійшли єдиного висновку про те, як вірно визначити та яке пояснення містить в собі термін «студійний звукозапис». Таким чином, фахівці зосередилися на процесах моделювання музичного продукту та формуванням звукового простору, що відбуваються у студійному приміщенні.

П. Уайт у виданні «Творчий звукозапис» звернув увагу на процеси, що пов'язані зі студійним звукозаписом, артистом-вокалістом та використанням комп'ютерних музичних програм у прогресії «артист-вокаліст – студія» [8]. В теперішній час кількість музичних програм зростає в невибагливій конвенції, тим самим постійно удосконалюючись та практикуючи нові методи та можливості їх застосування. Особливість комп'ютерних музичних програм в умовах студійного звукозапису полягає у їх використанні на різних музичних студіях з різними виконавцями, технічним та композиційним персоналом, зокрема охоплюючи великі колективи до 50 осіб одночасно. Функційна особливість комп'ютерних музичних програм полягає у тому, що їх можна використовувати у студії звукозапису та на концертному майданчику, що присвячені різним вокальним конкурсам та музичним шоу. Саме можливість зберігати музичних програми на ноутбуках та ПК, надає можливість у широкому спектрі щодо їх застосування у будь-яких місцях.

На початку XXI ст. комп'ютерні музичні програми потребують активного врегулювання щодо теоретичних та практичних аспектів у пошукові нових методів використання та аналізування функційного спорядження мультимедійних, зокрема це стосується активного впровадження їх у новітні системи студійного звукозапису, на прикладі роботи артиста-вокаліста та його можливостями, що пов'язані з технікою сольного та колективного виконання твору.

Список використаних джерел:

1. Бойко А. О. Масова людина, масова культура і засоби масової інформації як сутнісні ознаки суспільства масового споживання. Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2015. Вип. 62. С.74–84.
2. Вейценфельд А. Интеллектуальна власність та звукорежисура. Звукорежиссер. 2001. № 6. С. 2.
3. Гайденко І. А. Роль музичних комп'ютерних технологій у сучасній композиторській практиці : дис. ... канд. мистецтвознавства : 17.00.03 / Харків. держ. ун-т ім. І. П. Котляра. Харків, 2005. 187 с.

4. Дьяченко В. В. Творча діяльність українських звукорежисерів другої половини XX – початку XXI століття: теорія, історія, практика: дис. ... кандидата мистецтвознав. 26.00.01/ Київ. Нац. акад. кер. кадрів культури і мистецтв. Київ, 2018, 361 с.
5. Куц Є. В. Електромузичний інструментарій як еволюційний фактор музичної культури XX – початку XXI століть : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. мистецтвознавства : спец. 26.00.01 «Теорія та історія культури». Київ, 2013, 20 с.
6. Меерзон Б. Я. Основи звукорежисури та обладнання студій звукозапису. Москва: АспектПресс, 2012. 268 с.
7. Фадєєва К. В. Сучасні комп'ютерні технології у дослідженні музичної культури : дис. ... доктора мистецтвознавства : 17.00.03 / Київ. Нац. муз. акад. України ім. П. І. Чайковського. Київ, 2009. 424 с.
8. The Next Standard Studio One 3: Creative Music Environment. 2016. URL: <http://www.prensonus.com/products/studio-one/> (Accessed: 02.09.2022).